

CAMR 2006 met de Annies

een verslag door Hays van der Werf

Aitske en Pieter vragen mij voor de tweede keer, in 2004 kon ik niet, de CAMR mee te doen als opstapper. Een hele eer, omdat ik weet welke eisen zij stellen aan een opstapper op de CAMR. Ik had even tijd nodig om het thuisfront aan het idee te laten wennen. De knoop werd daarna snel doorgemaakt. Ruud Heezemans gaat voor de tweede keer mee.

Korte tijd voor de CAMR leek de gezondheidstoestand van mijn moeder nog roet in het eten te gooien. De woensdag voor de CAM kwam het groene licht dat ik mee kon. Erg kort voor de start maar dat kon niet anders. Die periode bleek al dat het een hecht team was, ik werd behoorlijk ontzien in de voorbereidingen en had dus voldoende tijd om mijn zaken te regelen.

Donderdagavond komen Ruud, Henri Boetzkes (op de EliXir) en ik in Lauwersoog aan per prive bus. Er bleken na 16h00 geen bussen te rijden naar Lauwersoog, dit in tegenspraak tot wat op het internet staat. De laatste bus naar Zoutkamp reed voor ons even 15 km verder en zette ons bij de binnenhaven af. Dit was erg aangenaam na 8 uur reizen.

De vrijdag en de zaterdagochtend waren relaxt. Laatste voorbereidingen getroffen, weerkaartjes bekeken, de juiste maat CAM T-shirt gevonden, een vers visje gegeten, het startkanon bekeken, de EliXir een goede reis

gewenst, oude kennissen gevonden met hun nieuwe schip en niet te vergeten de boot naar de buitenhaven gevaren. Dit alles met mooi weer, temperatuur boven de 20 en een matig windje.

De spanning stijgt en we willen wel eens gaan zeilen. De vooruitzichten zijn een hoog drukgebied dat langzaam zijn invloed uitbreidt over de Noordzee in zuidoostelijke richting.

Eindelijk het startschot van de eerste startgroep waar ook de VrK 3, onze klasse, in start.

Een prachtige halve wind langzaam overgaand in een kruisrak tot de uitertop van het Westgat. Er blijkt flink wind te staan en met 140 boten kruisend door het Molengat is spectaculair. Terugkijkend is de horizon gevuld met zeilen. Dat is een prachtig gezicht.

Met de Jonathan Livingston Seagull II, een grotere zus van de Annies, een Feeling 39 wordt heftig strijd geleverd. Tot onze fokkeschoot losschiet bleven wij ze voor. Later voor de EF-B boei loopt de Annies eronder door. De Annies doet het dus goed.

Het wachtsysteem is 4 uur op en 4 uur af. Aitske en Pieter zijn 2 uur verschoven met Ruud en mijzelf, dus wordt er telkens halverwege een wacht van de ene, de andere afgelost.

Vanaf de WG uitertop is de EF-B precies bezeild. Daarna is koers 27 een rechte lijn naar Stavern, scherend langs de Deense kust bij Hanstholm. In eerste instantie willen we iets meer richting Denemarken kruipen, omdat de kans op wat meer wind daar groter is.

Met een langzame afname van de wind gaan we de eerste nacht in. De weersvoorspelling klopt, helaas. Het wordt een prachtige heldere nacht met een halve maan en constant (zon)licht aan de noordelijke horizon. De zee is fosforiserend.

Verbazingwekkend is hoeveel snelheid er nog bereikt kan worden op een rimpelloze zee. De eigen snelheid van de boot zorgt voor voldoende extra wind om nog

ruim 3 knopen door het water te halen. De zondag, de nacht van zondag op maandag en de maandagochtend is afwisselend een zwakke oostelijke wind en windstilte. Elk zuchtje moet worden benut, erg inspannend.

De langste windstilte duurt een uur of 5, erg frustrerend. Wel 2 uur lang stroom- draaien op de motor, maar toch bijna stil blijven liggen.

Op deze manier zijn we op maandag rond het middaguur bijna op de hoogte van Thyboron, de ingang van de Limfjord.

Het hoge druk gebied trekt verder Europa in, de wind draait naar zuidwest. De genaker wordt te voorschijn gehaald en die middag maken we goede voortgang.

De wind blijft toenemen en als die gemiddeld boven de 20 knopen komt, wordt de genaker vervangen door de genua. Het kost veel moeite de slurf over de genaker te trekken. Even later wordt het eerste rif gelegd.

De hele nacht van maandag op dinsdag blijft de wind doorstaan. Een geweldige deining bouwt op en er wordt

regelmatig boven de 10 knopen gevaren. We dromen al van een aankomsttijd van rond 9h00 in Stavern.

Helaas, de hoeveelheid wind is omgekeerd evenredig met de hoeveelheid zonlicht en zonnig is het. We hadden niet alleen de hoeveelheid wind en onze collega's als tegenstander, maar ook de zon schijnt tot vervelends toe. We moeten uitkijken niet uit te drogen.

Veertig mijl voor de finish met de Noorse kust in het vizier valt de wind weg. Er staat ook nog de vervelende tegenstroom plus een restant deining van achteren als ook van voren. Het schiet niet op.

Om zoveel mogelijk wind te vangen zijn we met de genaker gaan vliegeren. Hopelijk kan dan de genaker vol blijven staan ondanks die vervelende deining. Extra dunne lijnen eraan en de genaker zo hoog mogelijk boven de boeg om maar extra wind te vangen. Enkele uren zijn we daar mee aan het spelen geweest.

Eindelijk steekt er weer een briesje op voldoende om ons over de finish te zetten. Finishtijd 19h19. Een uur later was het weer windstil, dus zijn we mooi op tijd.

De totale tijd over bijna 400 mijl is 77 uur en 9 minuten, een tweede plaats in de VrK3. Van de 61 ingeschreven schepen in de alle vrije klassen blijken er 17 sneller geweest te zijn als de Annies terwijl er slechts 13 schepen een kortere waterlijn hebben.

Naast de uitgebreide bemanningen op een Grand Soleil 56 bestaan er ook nog echte bikkels zoals op een foto is te zien. Een scheepje van 6.5 m met 3 kerels erop. Slapen in het vooronder lijkt niet mogelijk.